

Tämä ei ole "novelli" tai edes flasfic. Vain jotain mitä kirjoitin tammikuussa, kun olin menossa kouluun. Kello oli vähän yli seitsemän, juna vasta lähtenyt, olin juuri avannut läppäriini ja kuuma kahvikuppi edessäni... Olin varmaankin 12, ehkä 11, kun olin isäni ja parin hänen ystävänsä kanssa katsomassa jalkopallo ottelua Helsingissä. Minulla oli vielä pitkät hiukset, joku bändipaita, se oli minun "heavy metal- vaiheeni". Kun menimme katsomoon istumaan, meidän edessämme istui pari isäni tuttua. Isäni tunsu paljon ihmisiä, useimmiten he olivat ulkomaalaisia, kuten isäni. No kuitenkin, he jotain juttelivat, en kuunnellut sen tarkemmin. Sitten kuulin yhden heistä sanovan jotakin "Otit tyttäresi mukaan vai?", tai jotain sellaista. Nopeasti vilkaisten minua päin. Voin nyt myöntää että pitkällä hiuksilla olin hieman tyttömainen, mutta silti näytin tarpeeksi pojalta, jos niin voi sanoa. Muistan isäni ilmeen hyvin, en muista vastasiko hän mitään. Isäni ei tietenkään tykännyt pitkistä hiuksista, sillä hän on hieman vanhanaikainen. Hänen ilmeensä oli häpeä, kiusaantunut häpeä. Loppu illan hän ei oikein katsonut minuun päin, tai puhunut edes. Se ilme jäi mieleeni, se on muisto joka on jäänyt mieleeni liian hyvin, haluaisin poistaa sen, sillä en pysty puhumaan siitä kenellekkään ilman että vastustelisin kyyneleitä. Jopa tätä kirjoittaessa, hieman vastustelen parkumista niiku pikkutyttö. Jos haluaa tuntea minut kunnolla, täytyy kertoa pari vuotta aikaesempi muisto. Olin 8, melkein 9, ja minut siirrettiin uuteen kouluun, kolmannelle luokalle. Ensimmäisellä ja toisella luokalla olin, en niikään luokanpelle, mutta se semi-pelle. Olin "suosittu" jollakin tavalla, oleskelin niiden suosittujen kanssa jne. Mutta kun siirryin uuteen kouluun, kaikki muuttui. En tuntenut ketään, se oli ahdistavaa. Ja myös opettajamme oli vanha 58 vuotias idiootti, ketä oli melkein jo eläkkeellä. Hän sanoi ensimmäisellä tunnilla "No, seuraavalla välitunnilla laitan jonkun näyttämään koulua sinulle, että tiedät missä kaikki on". Seuraavalla välitunnilla, kaikki lähtivät ulos, eikä ketään sanonut minulle mitään. Koin ensimmäisen masennusjakson silloin. Se kesti noin kuukausi, ehkä puolitoista kuukautta, en ole täysin varma. En halunnut, ja väitin että en pysty, mennä kouluun. Aina kun menin sinne, ensimmäisellä tunnilla sanoin että minulla on huono olo, minun täytyy mennä vessaan oksentamaan tai jotain sellaista. Sitten menin vessaan itkemään ja soitin äitilleni. Muistan miten itkin, olin niin ahdistunut, en vain kestänyt. Jopa kotona, jossa olin hyvin puhelias ja hauska, nyt vain makasin sängyllä ja en tehnyt mitään. Kun pyöräilin äitini kanssa jalkopallotreeneihin, en sanonut mitään. Äitini oli myös huolissaan minusta, eikä tietänyt mitä tehdä. Hän koko ajan sanoi "Voit mennä takaisin vanhaan kouluusi", mutta jostain kumman syystä aina kieltäydyin. En halunnut mennä takaisin, en ole varma miksi, ehkä jotain paskaa kunniasta tai jotain. Naurettavaa ajatella että 9 vuotias ajattelisi kunniaa.. Mutta kaikki järjestyi. Sain kavereita, loppuaikani siellä oli mukavaa. Mutta siitä lähtien olen ollut hiljainen, vetäytyvä, outo. Olen nyt 16, ja olen ensimmäisessä suhteessani tytön kanssa. Minä en ole uskaltanut ennen edes kunnolla puhua tytölle. Hän oikeastaan tuli juttelemaan minulle. Olen Franz ja kaikki mitä juuri kerroin oli täyttä paskaa.